

9 Δεκεμβρίου 1992

[Α. Ν. ΛΟΙΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στές]

BEGONIA FASHIONS LTD. ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ,

Εφεσείοντες,

v.

ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ,

Εφεσίβλητης.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5644).

5 Ο περί Ελέγχου Συναλλάγματος Νόμος, Κεφ. 199 όπως τροποποιήθηκε από τους Νόμους αρ. 53 του 1972 και 166 του 1987 — Τρεις κατηγορίες για παράλειψη παροχής πληροφοριών στην Κεντρική Τράπεζα κατά παράβαση του άρθρου 36 και της παραγράφου 1 (1) (2) του Μέρους Ι του Πέμπτου Παραρτήματος και της παραγράφου 1 (1) (2) (3) του Μέρους ΙΙ του ίδιου Παραρτήματος του Νόμου και τρεις κατηγορίες για πληρωμή για εξαγωγές κατά παράβαση του άρθρου 25 (1) (α) και της παραγράφου 1 (1) (3) (α) του Μέρους ΙΙ του πιο πάνω Παραρτήματος του Νόμου και της απόφασης του Υπουργικού Συμβουλίου αρ. 11529/72.

10 Ποινή — Επιβολή ποινής προστίμου ΑΚ100.- σε κάθε κατηγορία στην εφεσείονσα εταιρεία και ΑΚ50.- σε κάθε κατηγορία στο δεύτερο εφεσείοντα και δέσμευση του με ΑΚ500.- εγγύηση για τήρηση των νόμων για δύο χρόνια — Επικυρώθηκαν από το Εφετείο.

15 Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος Κεφ. 155 άρθρο 66 — Τυπικό μειονέκτημα κατηγορητηρίου — Πότε πρέπει να εγείρεται από τον κατηγορούμενο.

20 Ο περί Ποινικής Δικονομίας Νόμος Κεφ. 155 άρθρο 39 (γ) — Λάθος στη διατύπωση του αδικήματος ή στις λεπτομέρειες της κατηγορίας — Πότε μπορεί να θεωρηθεί ως μη συμμόρφωση προς τις διατάξεις του Νόμου.

25 Οι κατηγορούμενοι προέβησαν σε τρεις διαφορετικές περιπτώσεις εις την εισαγωγή υφάσματος και παρέλειψαν για τέσσερα χρόνια να συμμορφωθούν με την απαίτηση της Κεντρικής Τράπεζας να υποβάλουν τις δηλώσεις και τα σχετικά έγγραφα αναφορικά με τις εισαγωγές αυτές. Επίσης παρέλειψαν να ικανοποιήσουν την Κεντρική Τράπεζα ότι έγινε εισαγωγή συναλλάγματος ύψους ΑΚ2800,00, ΑΚ 24080,00 και ΑΚ20068,92 και πληρωμή με τον καθορισμένο τρόπο σε πρόσωπο που διαμένει στη Δημοκρατία.

Κατόπιν προτροπής του Δικαστηρίου κατά την εμφάνιση των εφεσειόντων ενώπιόν του, ο δεύτερος εφεσείων συμμορφώθηκε με τις απαιτήσεις της Κεντρικής Τράπεζας.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αφού υπέδειξε την χωρίς καμιά δικαιολογία μακρόχρονη παράλειψη των εφεσειόντων να δώσουν τα σχετικά στοιχεία τους επέβαλε τις πιο πάνω ποινές. 5

Σαν λόγους για την έφεση τους εναντίον της ποινής οι εφεσεϊόντες προέβαλαν πρώτον ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν μπορούσε να επιβάλει οποιαδήποτε ποινή προστίμου για τον λόγο ότι στο κατηγορητήριο δεν αναφερόταν το σχετικό άρθρο του Νόμου που προβλέπει ποινή προστίμου και δεύτερον ότι η ποινή ήταν έκδηλα υπερβολική. 10

Το Ανώτατο Δικαστήριο απέρριψε την έφεση και απεφάνθηκε ότι:

1. Η δυνατότητα επιβολής ποινής προστίμου καθιερώνεται στην παράγραφο 1 (3) (α) του Μέρους II του Πέμπτου Παραρτήματος του Νόμου. Η παράγραφος 4 (α) που δεν αναφέρεται στο κατηγορητήριο, περιορίζει το ύψος του επιβληθησομένου προστίμου στις ΛΚ200.- και αυτό είναι προς όφελος του κατηγορουμένου. 15 20
2. Σύμφωνα με το άρθρο 66 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155, ένσταση για εκ πρώτης όψεως τυπικό μειονέκτημα κατηγορητηρίου ή κατηγορητηρίου που καταχωρήσθηκε εις Κακουργιοδικείο πρέπει να προβάλλεται αμέσως μετά την ανάγνωσή του και πριν την απολογία του κατηγορουμένου. 25
3. Δεν υπήρξε παράβαση του Άρθρου 39 (γ) του Κεφ. 155 και εν πάση όμως περιπτώσει σύμφωνα με την επιφύλαξη του Άρθρου αυτού, λάθος στη διατύπωση του αδικήματος ή στις λεπτομέρειες της κατηγορίας δεν μπορεί να θεωρηθεί ως μη συμμόρφωση με τις διατάξεις του Κεφ. 155, εκτός εάν υπήρξε παραπλάνηση των εφεσειόντων από τέτοιο λάθος. Κάτω από τις περιστάσεις και ενόψει του γεγονότος ότι όταν παρεδέχοντο ενοχή οι εφεσεϊόντες εγνώριζαν ότι μπορούσε να τους επιβληθεί όχι μόνο ποινή φυλάκισης αλλά και ποινή προστίμου δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αυτοί έχουν καθ' οιονδήποτε τρόπο παραπλανηθεί. 30 35
4. Ενόψει της ανάγκης για συμμόρφωση προς τις διατάξεις του περί Συναλλάγματος Νόμου και της επίμονης και παρατεινόμενης παραγνώρισης εκ μέρους των εφεσειόντων της υποχρέωσης που καθιερώνεται από τα σχετικά άρθρα του Νόμου οι επιβληθείσες ποινές δεν θεωρούνται έκδηλα υπερβολικές. 40

Η έφεση απορρίπτεται.

Υπόθεση που αναφέρθηκε:

Suleiman v. The Police (1963) 1 C.L.R. 106.

Έφεση εναντίον Ποινής.

5 Έφεση εναντίον της ποινής από Begonia Fashions Ltd και άλλοι οι οποίοι βρέθηκαν ένοχοι στις 3 Ιουνίου, 1992 από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λεμεσού (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 4485/92) σε τρεις κατηγορίες παράλειψης παροχής πληροφοριών στην Κεντρική Τράπεζα κατά παράβαση του άρθρου 36 του Περί Ελέγχου Συναλλάγματος Νόμου, Κεφ. 199 και παραγρ. 1 (1) (2) του Μέρους I και 10 παραγρ. 1 (1) (2) (3) του Μέρους II του Πέμπτου Παραρτήματος και σε τρεις κατηγορίες για πληρωμή για εξαγωγές κατά παράβαση του άρθρου 25 (1) (α) και παραγρ. 1 (1) (3) (α) του Μέρους II του Πέμπτου Παραρτήματος του 15 πιο πάνω Νόμου και καταδικάστηκαν από Μιχαηλίδη, Α.Ε.Δ. η μεν 1η κατηγορούμενη εταιρεία σε £100.- πρόστιμο στην κάθε κατηγορία, ο δε 2ος κατηγορούμενος σε £50.- πρόστιμο στην κάθε κατηγορία και εδεσμεύτηκε με £500.- εγγύηση για 2 χρόνια να σέβεται τους νόμους.

20 *Ε. Στυλιανίδης*, για τους εφεσείοντες.

Π. Κληρίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για την εφεσίβλητη.

25 *Α. ΛΟΙΖΟΥ*, Π. ανάγνωσε την απόφαση του Δικαστηρίου. Η πρώτη εφεσείουσα είναι εταιρεία περιορισμένης ευθύνης ασχολούμενη με την κατασκευή και εξαγωγή έτοιμων ενδυμάτων, και ο δεύτερος εφεσείων είναι ο διευθύνων σύμβουλος αυτής. Και οι δύο παραδέχθηκαν ενοχή σε έξι κατηγορίες που καλύπτουν αδικήματα που διαπράχθηκαν κάτω από τον περί Ελέγχου Συναλλάγματος Νόμο, 30 Κεφ. 199, όπως τροποποιήθηκε από τους Νόμους αρ. 53 του 1972 και 166 του 1987, και που στη συνέχεια θα αναφέρεται ως ο Νόμος.

Ουσιαστικά αυτές αναφέρονται σε παράλειψη παροχής

πληροφοριών στην Κεντρική Τράπεζα κατά παράβαση του άρθρου 36 και της παραγράφου 1(1)(2) του Μέρους Ι του Πέμπτου Παραρτήματος και της παραγράφου 1(1)(2)(3) του Μέρους ΙΙ του ίδιου Παραρτήματος, του Νόμου, όπως επίσης και για πληρωμή για εξαγωγές, κατά παράβαση του άρθρου 25(1)(α) και της παραγράφου 1(1)(3)(α) του Μέρους ΙΙ του Πέμπτου Παραρτήματος του Νόμου και της απόφασης του Υπουργικού Συμβουλίου αρ. 11529/72.

Αναφορικά με τις πρώτη και δεύτερη κατηγορίες η Κεντρική Τράπεζα με επιστολή της ημερομηνίας 25 Αυγούστου 1988 ζήτησε από τους εφεσείοντες να υποβάλουν δηλώσεις και έγγραφα σχετικά με την εισαγωγή υφάσματος αξίας £3234,00. Μέχρι τις 26 Αυγούστου 1991, που είναι η περίοδος που καλύπτεται από όλες τις κατηγορίες, παρέλειψαν να συμμορφωθούν με την απαίτηση αυτή της Κεντρικής Τράπεζας. Παρέλειψαν επίσης να ικανοποιήσουν την Κεντρική Τράπεζα ότι έκαμαν εισαγωγή του συναλλάγματος ύψους £2800 όπως φαίνεται στις σχετικές άδειες εξαγωγής και ότι έγινε πληρωμή με τον καθορισμένο τρόπο σε πρόσωπο που διαμένει στη Δημοκρατία.

Αναφορικά με τις τρίτη και τέταρτη κατηγορίες οι εφεσείοντες πήραν πάλι παρόμοια επιστολή ημερομηνίας 25 Αυγούστου 1992 από την Κεντρική Τράπεζα για να δώσουν πληροφορίες και να υποβάλουν τα σχετικά έντυπα για την εισαγωγή υφάσματος αξίας £26566,00 σύμφωνα με τα σχετικά έντυπα CD3 που αναφέρονται στις κατηγορίες αυτές και παρέλειψαν πάλι να συμμορφωθούν με αυτά, όπως επίσης παρέλειψαν να ικανοποιήσουν την Κεντρική Τράπεζα ότι έγινε εισαγωγή συναλλάγματος ύψους £24080,00 και πληρωμή με τον καθορισμένο τρόπο σε πρόσωπο που διαμένει στη Δημοκρατία.

Αναφορικά με τις πέμπτη και έκτη κατηγορίες οι εφεσείοντες στις 25 Σεπτεμβρίου 1990 πήραν πάλι νέα επιστολή από την Κεντρική Τράπεζα η οποία τους καλούσε να υποβάλουν σχετικές δηλώσεις και έγγραφα για την εισαγωγή υφάσματος αξίας £34980,32, όπως φαίνονται στα σχετικά έντυπα που αναφέρονται στην πέμπτη κατηγορία

5 και πάλι παρέλειψαν να συμμορφωθούν. Όπως επίσης παρέλειψαν να ικανοποιήσουν την Κεντρική Τράπεζα ότι εισήξαν το ποσό των £20068,92 σχετικά με την εξαγωγή εμπορευμάτων στην Αγγλία και πληρωμή με τον καθορισμένο τρόπο σε πρόσωπο που διαμένει στη Δημοκρατία.

10 Η υπόθεση καταγγέλθηκε στην Αστυνομία και στις 26 Αυγούστου 1992 ο Αστυφ. 2906 Αγαθοκλέους κατηγόρησε τον δεύτερο εφεσείοντα γραπτώς προσωπικά και για την εφεσείονσα εταιρεία του και αυτός απάντησε "παραδέχομαι και θα φροντίσω να δώσω τις απαιτούμενες εξηγήσεις σύντομα".

15 Κατά την εμφάνιση των εφεσειόντων ενώπιον του Δικαστηρίου, αυτό προέτρεψε το δεύτερο εφεσείοντα, δίνοντας του μια τελευταία ευκαιρία ολίγων εβδομάδων, να συμμορφωθεί με τις απαιτήσεις της Κεντρικής Τράπεζας και πράγματι συμμορφώθηκε.

20 Ήταν η δικαιολογία των εφεσειόντων ότι η Τράπεζά τους θα έπρεπε να είχε δώσει αυτές τις πληροφορίες. Ο πρωτόδικος Δικαστής όμως ορθά παρατήρησε ότι το καθήκον υποβολής των σχετικών δηλώσεων βαρύνει τον πελάτη και όχι τους υπαλλήλους των τραπεζών. Υπέδειξε δε ότι οι εφεσείοντες παρέλειψαν για τέσσερα χρόνια να δώσουν τα σχετικά στοιχεία χωρίς να υπάρξει οποιαδήποτε δικαιολογία γι' αυτές τις παραλείψεις. Έχοντας δε υπόψη
25 τις ποινές που προβλέπονται από το Νόμο που είναι τρεις μήνες φυλάκιση ή £200 πρόστιμο, επέβαλε στην εφεσείονσα εταιρεία £100 πρόστιμο σε κάθε κατηγορία και στο δεύτερο εφεσείοντα £50 σε κάθε κατηγορία και επιπρόσθετα τον δέσμευσε με £500 εγγύηση για δύο χρόνια να τηρεί
30 τους νόμους.

35 Ενώπιόν μας προβλήθηκαν δύο λόγοι. Πρώτον ότι το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν μπορούσε να επιβάλει οποιαδήποτε ποινή προστίμου διότι το σχετικό άρθρο του Νόμου που προβλέπει ποινή προστίμου δεν αναφερόταν στο κατηγορητήριο και δεύτερον ότι οι επιβληθείσες ποινές ήταν έκδηλα υπερβολικές κάτω από τις περιστάσεις.

Ὡς πρὸς τὸν πρῶτο λόγο ἐφέσεως θα πρέπει νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι ἡ παράγραφος 1(3)(α) τοῦ Μέρους II τοῦ Πέμπτου Παραρτήματος τοῦ Νόμου προβλέπει:

"(3) Any person who commits an offence punishable under this Part and this Schedule shall be liable - 5

(a) on summary conviction, to imprisonment for not more than three months or to a fine or to both;"

Ἡ παράγραφος (4) που ἀκολουθεῖ καὶ που δὲν ἀναφέρεται στὸ κατηγορητήριο προβλέπει ὅτι: 10

"(4) Except in the case of a body corporate convicted on information, the maximum fine which may be imposed for an offence punishable under this part of this Schedule shall be -

(a) on summary conviction two hundred pounds;" 15

Θα πρέπει νὰ υποδειχθεῖ ἐδῶ ὅτι σύμφωνα με τὸ ἀρθρο 66 τοῦ περὶ Ποινικῆς Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155:

"Ὅιαδήποτε ἐνστάσις εἰς τὸ κατηγορητήριο ἢ εἰς κατηγορητήριο καταχωρισθέν εἰς Κακουργιοδικεῖον δι' οἰονδήποτε ἐκ πρώτης ὄψεως τυπικόν μειονέκτημα αὐτοῦ προβάλλεται ἀμέσως μετὰ τὴν εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀνάγνωσιν τοῦ κατηγορητηρίου ἢ τοῦ καταχωρισθέντος εἰς Κακουργιοδικεῖον κατηγορητηρίου καὶ πρὶν ἢ οὗτος ἀπολογηθῇ εἰς αὐτό ἀλλ' οὐχὶ βραδύτερον." 20 25

Ἡ παράλειψη πάνω στὴν ὁποία στηρίζεται ὁ συνήγορος εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία δὲν καθιερῶνει τὴ δυνατότητα ἐπιβολῆς ποινῆς προστίμου ἀλλὰ περιορίζει τὸ ὕψος αὐτῆς. Ἐγίνε ἀναφορὰ ἀπὸ αὐτὸν στὴν ὑπόθεση *Yusuf Suleiman v. The Police* (1963) 1 C.L.R. 106, ὅπως ἐπίσης στὸ σύγγραμμα Λοῦζου καὶ Πιχὴ *Criminal Procedure in Cyprus*, σελίδα 46. Θα πρέπει νὰ υποδειχθεῖ βέβαια ὅτι δὲν πρόκει-

5 ται για περίπτωση στην οποία δεν έγινε αναφορά στη διάταξη η οποία προβλέπει την ποινή αλλά απλώς στη διάταξη που καθορίζει και περιορίζει το ύψος του επιβληθησόμενου προστίμου και τούτο προς όφελος του κατηγορουμένου.

 Βρίσκουμε ότι δεν υπήρξε παράβαση του Άρθρου 39 (γ) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου και ο λόγος αυτός αποτυγχάνει.

10 Εν πάση όμως περιπτώσει σύμφωνα με την επιφύλαξη του Άρθρου 39 κανένα λάθος στη διατύπωση του αδικήματος είτε σε λεπτομέρειες που χρειάζονται να δηλωθούν στην κατηγορία θα θεωρηθούν σε οποιοδήποτε στάδιο της υπόθεσης ως μη συμμόρφωση με τις διατάξεις του Νόμου
15 αυτού εκτός εάν κατά τη γνώμη του Δικαστηρίου ο κατηγορούμενος στην πραγματικότητα παραπλανήθηκε από τέτοιο λάθος.

 Κάτω από τις περιστάσεις και ενόψει του γεγονότος ότι οι εφεσείοντες παραδεχόμενοι ήξεραν ότι και ποινή φυλάκισης μπορούσε να τους επιβληθεί και ποινή προστίμου, ουδεμία παραπλάνηση μπορεί να βρεθεί ότι έγινε
20 στην παρούσα περίπτωση και ο λόγος αυτός αποτυγχάνει.

 Είναι περιττό να τονίσουμε την ανάγκη συμμόρφωσης προς τις διατάξεις του περί Συναλλάγματος Νόμου όπως επίσης και να υπομνήσουμε ότι υπήρχε στην προκειμένη
25 περίπτωση μια επίμονη και παρατεινόμενη παραγνώριση της υποχρέωσης που καθιερώνεται από τα σχετικά άρθρα του Νόμου με τα οποία κατηγορήθηκαν οι δύο εφεσείοντες. Υπό τις περιστάσεις δεν κρίνουμε ότι οι επιβληθείσες ποινές ήταν έκδηλα υπερβολικές ώστε να δικαιολογείται η επέμβαση του Δικαστηρίου τούτου.
30

 Για όλους τους πιο πάνω λόγους η έφεση απορρίπτεται.

Η έφεση απορρίπτεται.